

Nom: IHOSVANNI CONYEDO ROMÁN

Edat: 44.

Lloc de naixement: Cienfuegos, Cuba.

Estudis: Música (estudis de violí).

De què treballaves al teu país d'origen? He tocat en diversos grups a Cuba, amb estils musicals diferents. Tenia força fama i reconeixement.

Per què vas marxar del teu país? Volia ampliar horitzons musicals, enriquir-me culturalment.

Què senties quan vas decidir quedar-te a viure aquí? Vaig tenir por, dubtes sobre com aniria al futur... Alguns moments pensava "què he fet, què hi faig jo aquí?!". Però la vida segueix endavant, no s'atura. Cal tenir confiança en un mateix.

Quan vas decidir quedar-te a viure a Barcelona? El 2004.

Quan vas arribar al Poblenou? Fa un any, encara que ja el coneixia d'abans.

Què t'agrada del barri? L'olor a mar. Em recorda a Cuba.

Què és el que menys t'agrada del barri? Els plataners. Sóc molt al·lèrgic, ho passo molt malament.

Què has perdut? Amics amb qui he perdut el contacte.

Què et va sorprendre més quan vas arribar? La planificació, aquí la vida està molt organitzada; allà es viu d'una manera més relaxada. I la gent llença els electrodomèstics que no funcionaven! Allà tot s'arregla, no es llença res, no teníem alternativa. Veure una nevera o un matalàs als contenidors em sorprenia molt!

Què has guanyat? He après molt, he guanyat cultura i humilitat.

El Futur: El veig aquí, no contemplo anar a viure a cap altre lloc.

La meva història

Vaig néixer a Cienfuegos, una ciutat tranquil·la al centre de Cuba. Té molta influència francesa i és una de les ciutats més netes del país. Hi ha menys oferta musical que a d'altres llocs perquè és una ciutat més residencial, i té el jardí botànic més gran de llatinoamèrica.

El cubà és senzill, però complicat. Som oberts, generosos, simpàtics i amb molt sentit de l'humor. Però tenim caràcter, a vegades som una mica egocèntrics i presumits. Des de Cuba només es veu la part dolenta d'Europa, ens mostren que no estem tan malament, que tots els països tenen els seus problemes, cosa que és veritat! A Cuba tenim molt de turisme; em sembla bé, però em sap greu que només es vingui a la platja, a beure mojitos, sense aprofundir més: hi ha moltes opcions paisatgístiques, culturals i històriques poc conegudes pel turisme.

Des dels 19 anys em dedico a la música. Vaig fer 16 gires internacionals; a Cuba la gent em parava pel carrer, però sentia que volia alguna cosa més. No era fama ni diners, volia seguir-me formant musicalment i enriquir-me com a persona. Vaig venir a l'Estat Espanyol a fer una gira d'un mes, em van oferir moltes feines (que no vaig acceptar), i vaig veure que Barcelona tenia una enorme activitat musical. Quedar-m'hi a viure va ser una decisió impulsiva.

A vegades l'esperança o les pors no et deixen pensar de forma clara. Prens una decisió, i potser no la reflexiones prou. Però si li dones moltes voltes al final no t'atreveixes a fer el canvi. Jo sabia que a Cuba em podia guanyar la vida, aquí no sabia com aniria. Si ho hagués pensat molt, no hauria fet el pas, i me n'hagués arrepenit molt. L'experiència d'haver viatjat em va donar confiança en mi mateix. Sóc molt segur quan toco, però tímid en la meva vida privada.

A Cuba es coneix la cultura catalana, sobretot per Moncho i Serrat, que allà són ídols. Però quan vaig arribar aquí vaig veure que no en sabia gaire cosa. Em va marcar molt veure els castellers pels JJOO del 92. Quan ho vaig veure en directe a la Plaça Sant Jaume em vaig emocionar. Se'm van escapar les llàgrimes! A més, l'idioma m'agrada molt, s'assembla al francès; és dolç, té una musicalitat preciosa. Fins i tot a Cuba hi ha gent que estudia català!

Al principi vaig viure a Santa Coloma de Gramanet i després vaig estar 10 anys a Badalona. Ara m'he acostumat a viure aquí, però al principi tot et sorprèn, són dinàmiques diferents. Ara em costa adaptar-me a l'estil de vida de Cuba! No puc deixar de sentir-me cubà, és difícil sentir-se català quan arribes amb 30 anys. Però Catalunya és una part fonamental de la meva vida. No puc dir que sóc català, però em sento cubà i català a parts iguals.

Tinc tres germans i una tieta que segueixen a Cuba. Parlo per telèfon amb ells, encara que és de les tarifes més cares del món. El meu fill, que té tres anys, s'identifica molt amb Cuba. Ell és català, però aquí hi ha moltes coses que tenen relació, com les havaneres, "El meu avi"... Té molt present que és una part de la seva família, fins i tot ell diu que és cubà!